

ČMELÁCI V SRDCI

PETRA HÜLSMANN

Petra Hülsmannová

ČMELÁCI V SRDCI

Petra Hülsmannová

ČMELÁCI V SRDCI

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2015

© Obálka: Jiří Miňovský - ARBE 2015

© 2014 by Bastei Lübbe AG, Köln

ISBN: 978-80-7585-455-1 (pdf)

Petra Hülsmannová

ČMELÁCI V SRDCI

Přeložila: Petra Vavroušová

*Mému muži,
protože s ním jsou i složité věci jednoduché.*

*Mým rodičům,
protože ze mě nikdy nedělali něco, čím jsem nebyla.*

*Mým sestrám,
protože jsou to ty nejlepší ženy na světě.*

1.

*It's been a bad day
Please don't take a picture
R.E.M., Bad day*

„Víckrát se vdávat nebudu. Už nikdy.“ To jsem si přinejmenším pomyslela ve chvíli, kdy jsme asi týden před naším velkým dnem se Simonem navštívili starobylou přepychovou vilu v Blakenese, kde měla probíhat naše svatební hostina.

„Bohužel je tu jeden menší problém,“ sdělila nám s kamennou tváří paní Lennartová, naše svatební agentka.

Srdce se mi prudce rozbušilo. „Ale ne, další problém už ne,“ vzdychla jsem a chytla Simona za ruku.

„Obávám se, že ano. Půjdu rovnou k věci – nebudeme moci grilovat.“

A byla tu další, snad miliontá nepříjemnost od okamžiku, kdy jsme začali plánovat svatbu. Cítila jsem, jak mi stoupá krev do hlavy a jak se mi zrychluje tep. „Nebudeme grilovat?“ zeptala jsem se trochu hystericky. „Co to má znamenat?“

Paní Lennartová, profesionálka každým coulem, zůstala klidná, jen si přehodila příšerně přeplněný šanon, který s sebou táhla, z jedné ruky do druhé. „Bohužel jsme nedostali povolení od památkářů. Dým z grilování by totiž mohl poškodit budovu, která je postavena z velmi choulostivého stavebního materiálu.“

„Ale my přece nebudeme grilovat uvnitř domu!“ Nejraději bych paní Lennartové omlátila ten její přihlouplý šanon o hlavu.

„Samozřejmě, že ne. Ale kdyby pršelo, museli bychom gril přesunout na terasu. Proto nám to památkáři nepovolí.“

Bezradně jsem se obrátila na Simona. „Jsi právník, tak přece něco řekni! To nám přece nemůžou udělat!“

Jen pokrčil rameny. „Obávám se, že jo, Leno. S tím nic nena-děláme, pravidla jsou pravidla.“

V tom okamžiku mu zazvonil mobil, v poslední době to tak

bylo pořád. Místo toho, aby hovor odmítl a stál při své budoucí ženě, spěšně se omluvil a poodešel několik kroků. Před několika měsíci převzal Simon v kanceláři velmi důležitý projekt. Od té doby telefonoval neustále, až jsem se obávala, že mu telefon přiroste k uchu.

Rychle jsem se odvrátila, přistoupila k oknu a zadívala se do zahrady. Naše svatba se pomalu ale jistě měnila v noční můru. Čím se náš velký den přibližoval, tím více se všechno bortilo. Ještě že nevěřím na znamení, jinak bych si veškeré události posledních týdnů musela vykládat jako varování, abych se nevdávala.

Tak třeba ta věc s prstýnky. Měli jsme mít prstýnky přímo na míru, zcela výjimečné a podle našeho přání, jak nám zlatník bez přestání zdůrazňoval. Když jsme si je před několika týdny chtěli vyzvednout, zjistili jsme, že jsou skutečně výjimečné – hlavně proto, že v Simonově prstýnku byl vsazen překrásný diamant. Můj byl pak úplně jednoduchý bez ničeho. Jak se proboha mohlo něco takového stát? A tak jsme museli nechat udělat nové. Zlatník měl ještě tu drzost nám říct, že se musíme modlit, aby byly hotové včas.

Nebo kostel. Před šesti týdny nám farář malého romantického kostelíku, kde jsme se původně chtěli vzít, odřekl termín, protože si stejný den vybral jeden jiný pár. A tenhle pár dostal přednost, protože ženichem byl Vladimír Kličko osobně. Ráda bych věděla, co si o tom Bůh pomyslel, když jeden z jeho zástupců na zemi dal před nevinným párem přednost muži, který mlátí jiné za peníze. Hned jsem si umanula, že po svatbě okamžitě vystoupím z církve. K Vladimíru Kličkovi jsem rázem začala cítit krajní nelibost. Nedávno, když běžel v televizi jeden z jeho zápasů, jsem se dokonce přistihla, jak fandím jeho protivníkovi: „Pravý hák, levý hák! Zvedák! Dodělej ho!“ Samozřejmě ho nedodělal. Boxerský zápas sice skončil knockoutem, ale Vladimír Kličko v ringu neležel. Vyhrál. Jako vždycky.

Jednou večer nás Simonova máma překvapila zprávou, že nám zajistila jiný kostel. Byla jsem neskonale šťastná, než jsem se dozvěděla, že jde o kostel sv. Michaela, kterému všichni Hamburčani říkají láskyplně Michel. Super! V kostele, do kterého se

vejde dva a půl tisíce lidí, bude muset člověk našich směšných sto hostů hledat s lupou v ruce.

Půjdu k oltáři jako královna, na jejíž svatbu nikdo nepřišel. Přesně o tom jsem vždycky snila.

Svatební hostina navíc nebude na labské pláži, jak jsem si vždycky přála, protože se to Simonovi nezdálo dost reprezentativní. Místo toho budeme slavit v okázalé Amsinckově vile v Blankenese, která je sice hezká, ale zároveň tak honosná a přepychová, že se v ní neodvažují ani nadechnout. A k tomu ještě tohle. *Žádný* grilování.

S povzdechem jsem se odvrátila od okna a přistoupila zpět k paní Lennartové, která horlivě listovala pořadačem.

„Paní Kleinová,“ řekla, „já vím, že to neodpovídá vašim původním představám, ale dodavatel cateringu navrhl výtečná menu. A vybrané pokrmy přeci jen více odpovídají atmosféře Amsinckovy vily. Kdybyste se na ně chtěla podívat.“ Podala mi pár rukou popsaných stran papíru, na nichž se kudrlinkatým písmem skvěla zmíněná menu, a blábolila něco o hovézím filetu Angus obalovaném v Tagaroshiho panku krustičce s bramborovou kaší a wasabi. Ze všech sil jsem se snažila ji poslouchat, protože mě mrzelo, že jsem na ni před chvílí tak hulákala. Vždyť jen dělala svou práci.

Simon, který mezitím dotelefonoval, se k nám opět přidal. Podíval se na návrhy jednotlivých pokrmů, ale stejně jako já netušil, která bije. Drželi jsme se tedy rad paní Lennartové a za pár minut bylo svatební menu hotové.

„Tak, to bychom měli,“ dodala paní Lennartová a zavřela pořadač. „Teď už není cesty zpět,“ usmála se a čekala, že i my přitakáme, ale já jsem zrovna neměla náladu vtipkovat a Simon evidentně taky ne. Povolil si kravatu, na čele se mu zaleskly krůpěje potu. Byl bílý jak stěna. Doufám, že nebude nemocný!

„Ano,“ odvětila jsem a nuceně se usmála, abych přerušila to trapné ticho, „brzy sklapne past.“

„Asi už jste hodně nervózní?“ zeptala se paní Lennartová cestou k bráně.

„Ne, jsme naprosto v klidu. Už se nemůžeme dočkat. Že jo, miláčku?“ usmála jsem se na Simona a ten odvrátil pohled.

„Jasně,“ zamumlal.

Vylezli jsme ven na sluníčko a rozloučili se s naší svatební agentkou. Byla jsem ráda, že jsme konečně z toho chladného a tichého domu pryč. Venku svítilo slunce, ptáci vesele prozpěvovali a vzduch voněl po čerstvě posekané trávě. Byl nádherný červnový den, člověk si sotva mohl představit, že na příští týden hlásili psí počasí. Šli jsme po dlouhé příjezdové cestě zpátky k autu, zbrusu novému Audi Q7, za které jsem se strašně styděla a vnitřně se za něj omlouvala životnímu prostředí i Greenpeace. Ale bylo to Simonovo vysněné auto, které si konečně dopřál za těžce vydělané bonusy.

„Ach jo,“ povzdechla jsem si, „my máme fakt smůlu. Ale co se dá dělat. Hlavní je, že se vezmeme, vid’?“

„Hm,“ zamumlal Simon.

„Tak jedem, mohli bychom se někde stavit na jídlo. Nebo můžeme jít do kina na nějaký horor a ty mě budeš chránit...“

„To nepůjde,“ přerušil mě. „Ten telefonát... Musím ještě do kanceláře.“

„Ale ne, prosím tě, nikam nechod’.“ Popadla jsem ho za rukáv a přiměla ho, aby se zastavil. „Vždyť je pátek večer a ty na mě poslední dobou vůbec nemáš čas, taky bychom alespoň chvíli mohli být spolu!“

Simon setřásl mou ruku. Měla jsem pocit, že by mě od sebe nejradši odstrčil. „No tak, Leno, nech toho! Prostě to jinak nejde.“

„No jasně, Simone!“ Otevřela jsem si dveře od auta, nasedla a zabouchla za sebou. „Doufám, že ten projekt už brzy skončí, nebo mě ještě nakonec necháš stát před oltářem, protože budeš mít veledůležitý hovor! Už toho začínám mít plný zuby!“

MLčky jsme se Simonem jeli po Elbchaussee. Míjeli jsme přepychové vily, mezi kterými se sem tam zatřpytilo Labe. Přestože bylo venku dvacet čtyři stupňů a svítilo slunce, v autě byla zima jak na Sibiři. Najednou mi zapípal mobil – v tom hrobovém tichu to znělo obzvláště pronikavě. Smska od Juli, mé nejlepší kamarádky.

Ahoj Zlatíčko, co slečna Rottenmeierová? Grilujeme, stav se! Pusu, Juli.

Juli, moje záchrana. Vždycky se ozve v tu pravou chvíli, jako by měla radar na moje nálady.

Proti své vůli jsem prolomila mlčení. „Mohl bys mě vysadit u Juli a Michela?“

Přikývl. „Jasně.“ O něco později jsme už vjížděli do Carlsenstrasse v Ottensen, kde bydlela Juli s mým starším bratrem Michelelem. Chodili spolu asi čtyři roky a už tři roky a tři sta čtyřicet dní byla Juli mou nejlepší kamarádkou.

„Nechceš jít se mnou? Aspoň na hodinku?“ zeptala jsem se, když jsme zastavili před domem, a hned jsem se za to doprošování nenáviděla.

Simon se zhluboka nadechl. „Leno, prosím tě. Už toho mám dost.“

Jeho zvláštní poznámka mě trochu zarazila, ale hned jsem ten divný pocit zahlala. „Miluju tě. Pamatuj na to, jo?“

Na chvilku zavřel oči a zavrtěl hlavou. „Copak se na to dá zapomenout?“

„Uvidíme se večer?“

„Ne, myslím, že přijdu pozdě.“

„Tak zítra ahoj.“

„Jo jo, zítra.“

Dala jsem mu pusu a vystoupila. Ještě jsem za sebou ani nezavřela dveře a už vystartoval. Zamyšleně jsem se za ním dívala. „Bude to v pohodě,“ uklidňovala jsem se. „Za týden už budeme svoji, vyrazíme na líbanky a pak bude všechno jako dřív. Ještě lepší než dřív.“

S povzdechem jsem se otočila a došla ke vchodu. Měla jsem to tu ráda, bylo to takové přátelské místo plné života. Bydleli tu pohromadě nejrozumnější lidé – studenti, umělci, ti, co nosili bavlněné ponožky, ti, co nosili slipy, obyčejní lidi a taky Juli s Michelelem. No jo, a taky Ben, který s nimi bydlel v bytě. Michel a Ben se znali už od školky a od té doby byli nerozluční – tak nerozluční, že se Juli musela přistěhovat do Michelova a Benova klučičího království, místo toho, aby si spolu našli vlastní byt. Na jednu stranu to ale dávalo smysl, protože v bytě byla spousta místa. Navíc se Juli s Michelelem poznala právě přes Bena, oba totiž pracovali ve fakultní nemocnici v Eppendorfu, Ben na chirurgii, na urgentním příjmu a Juli jako laborantka.

Musela jsem zdolat pět pater, než jsem stanula před bytem

a snažila se popadnout dech. „Od pondělí začnu chodit do fitka!“ přísahala jsem si. „V pondělí vlastně nemůžu. Ale příští pondělí určitě. Houby, to už budu na Mauriciu. Tak dobře, až po svatební cestě.“ Setřela jsem si pot z čela, zaklepala a dveře se během vteřiny otevřely. Čekala jsem Julin přátelský, pihovatý obličej, ale místo ní stál ve dveřích Ben.

Se zdviženým obočím mě přejel pohledem od hlavy až k patě. „Srdečně gratulujeme, dosáhli jste základního tábora Mount Everestu.“

Automaticky mi zmizel úsměv z tváře. „Bene,“ vydechla jsem. „Co tady děláš?“

„Bydlím tady, takže se tu čas od času zastavím,“ odpověděl. „Jednoho dne ti to možná konečně dojde.“

„Ha ha, vtipný. Jak to, že nejsi v nemocnici? Copak tam není nikdo, koho bys mohl rozpárat?“

„Bohužel ne,“ odvětil s hraným údivem. „Přitom jsem byl zrovna při chuti. Dokonce jsem se už ptal i na geriatrii, jestli by mi nepůjčili nějakého pacienta, ale nechtěli se žádného zbavit.“

„Divím se, že tě vůbec nechají sahat na živý lidi.“

Ben se pátravě podíval za mě. „Kdepak je šťastný ženich? Pan kravaťák zůstal dole a hlídá si to svoje super fáro, aby mu někdo nepoškrábal lak?“

„Musel do práce. Hele, můžu dál, nebo budu muset celý večer stát na chodbě a povinně s tebou konverzovat?“

„Jen pojď klidně dál, sluníčko,“ zacvrlikal ironicky. „Dneska máš fakt skvělou náladu.“

Protáhla jsem se kolem něj dovnitř. Celé dětství jsem za ním i Michelelem chodila jako pejsek. Hrozně jsem je zbožňovala, jenže oba dva, o šest let starší než já, z toho byli na nervy a trápili mě, kdykoli to jen šlo. Vztah s Michelelem se časem srovnal, ale Benův postoj vůči mně se od té doby vůbec nezměnil.

Vylezla jsem na střešní terasu, odkud byl nádherný výhled na střechy Ottensenu. Juli ležela na zahradní houpacíce s hlavou složenou v Michelově klíně. Ben si sedl do jednoho ze dvou starých ušáků, v druhém seděla Maren, jeho současná láska. Když si mě Juli všimla, vyskočila a radostně se mi vydala vstříc. „Leno, to je fajn, že jsi přišla!“ zvolala a objala mě. „Kde je Simon?“

„V práci,“ odpověděl za mě Ben.

„Ted?“ zeptal se mě brácha, který se také zvedl, aby mě bouřlivě objal a úplně mi tak rozcuchal vlasy.

„Ehmm,“ bylo všechno, co jsem stačila říct, než mi přitiskl obličej na svou vypracovanou hrud'. Za chvíli jsem se začala vrtět a s námahou se osvobodila z jeho medvědího objetí. Lapala jsem po vzduchu a snažila se upravit si rukou vlasy.

„Ahoj, Leno,“ pozdravila mě Maren a kriticky se na mě po-dívala, že jsem ji v duchu slyšela říkat: „*Ty máš ale zase dneska ránu.*“ Stejně jako všechny Benovy přítelkyně byla krásná jako obrázek. Její vlasy se třpytily v teplém karamelovém tónu, na rozdíl od těch mých špinavě blondatých, a její oči byly hluboké a tmavě zelené, a já je mám směšně šedozelené. Většinou bývám se svým vzhledem spokojená, ale tyhle barbíny mě vždycky trochu rozhodí.

„Ahoj, Maren,“ odpověděla jsem jí a uvelebila se k Juli a Michelovi na houpáčku.

„Pivko?“ zeptal se Ben a jedno mi podal.

Vděčně jsem ho přijala a dychtivě se napila.

„Teda, ty jsi pořádně vyprahlá,“ okomentoval to Michel.

Ben se zakřenil. „No jasně, vždyť musela vyšlapat schody až do pátého patra. Tak nesportovního člověka jsem v životě neviděl.“

Maren se zahihňala.

„Tak povídej,“ vyzvala mě Juli a zpražila Bena pohledem. „Jaké to bylo?“

Vzala jsem si z grilu jednu klobásu. „Jen si to grilované maso užijte. Příští týden totiž žádné nebude,“ řekla jsem a zakousla se do klobásy.

„Jak to, že ne?“ zvolala Juli.

„Úřady nám grilování nepovolily. Ale to vůbec nevadí, místo toho bude super exkluzivní pětichodové menu!“ V očekávání uznalých komentářů jsem se po všech podívala, ale jejich ohlas byl velmi vlahý a k nadšeným ovacím měl hodně daleko.

„Menu? To znamená, že budeme celou dobu sedět u stolu? Během pěti chodů?“ zatvářil se bratr zklamaně.

Juli do něj šťouchla loktem.

„Teda, chci říct, že je to skvělé,“ dodal rychle.

„Vždyť budeme sedět jenom během jídla,“ dodala Juli. „Copak budeme mít dobrého?“

„Samé vynikající dobroty, pravá nefalšovaná francouzská kuchyně. Jako první se budou podávat delikatesní chuťovky, potom...“

„Chuťovky, jo?“ přerušil mě Michel.

„No prostě jednohubky. Něco hrozně šik. Potom bude ještě hovězí s wasabi a Takahari-Lari... Hele, počkejte,“ vytáhla jsem z kabelky papír, co mi dala paní Lennartová, „tady, přečtěte si to sami.“

Juli sáhla po papíru a přečetla celé menu nahlas. „To zní báječně!“ ukončila svůj přednes a bezradně se rozhlédla.

„A to sis vybrala ty sama?“ zeptal se Ben.

„Samozřejmě, kdo jiný?“

„Ty chceš jíst wasabi? Vždyť jsou na tebe ostré i paprikové chipsy. Tohle hogo fogo jídlo se k tobě přece vůbec nehodí.“

„No jasně, protože já jsem přízemní blbka, co?“

„To jsem vůbec neřekl!“

„Je mi úplně jedno, co říkáš,“ vyjela jsem na něj. „Pro dnešek už toho mám dost. Za týden se vdávám a všechno se mi bortí, takže nemám zapotřebí, abyste si mě tu teď dobírali!“

Ben, Juli a Michel mě rozpačitě pozorovali.

„Jé, ty se budeš vdávat?“ promluvila Maren do ticha.

„To je fajn! Ty se máš!“ Zamrkala na Bena těmi svými kudly, což schválně ignoroval. Usilovně zíral na svoje pivo.

Hned mi bylo jasné, odkud vítr fouká. Pokaždé to bylo stejné. Tři měsíce byly u Bena maximální doba trvanlivosti vztahu, přičemž samotné slovo „vztah“ byl pro něj pojem zcela neznámý. Nemluvě o „věrnosti“. Maren už zjevně začalo odpočítávání a brzy bude K.O.

„Ben se tě ještě nezeptal, jestli s ním půjdeš na svatbu?“ zeptala jsem se Maren nevinně. „No teda. On je chudák takový zapomnětlivý. Měla bys tam být, třeba dokonce chytiš kytku. Vždyť jste takový sladký páreček, vy se jednou urči-tě vezmete.“ No dobře, možná jsem to trochu přehnala. Ale tu „přízemní blbku“ jsem musela Benovi vrátit. Sice to nahlas neřekl, ale určitě si to myslel.

Maren se celá rozzářila a přitulila se k Benovi. Ten se zakuckal pivem a prudce se rozkašlal.

Sladce jsem se na něj usmála a zakousla se do klobásy.

„Já bych si na tvém místě rozmyslel, jestli si ještě kousnu,“ řekl Ben, když se pomalu vzpamatoval ze svého záchvatu kašle. „Nebo se v pátek nevejdeš do šatů. Docela jsi v poslední době přibrala.“ A přesladce se na mě uculil.

Přibrala? V posledních týdnech jsem si všechno odříkala! Krom každodenního jahodového koktejlu, ale ten se nepočítá, vždyť je to jen ovoce. A gumoví medvídci nemají žádné kalorie! No a čokoládový jogurt, ale ten je pro sportovní fanatiky a vůbec se po něm nepřibírá, přece by ta reklama nelhala. Dokonce je jí i Vladimír Kličko! Já jsem nepřibrala! Taková drzost! Šla jsem k Benovi a nacpala mu tu klobásu do pusy.

„Tak se jí udav!“

„Dost, to už by stačilo,“ vpadla mezi nás Juli. „Leno, Bene, každý do svého rohu!“

„Ploč já? To vona si zašala!“ protestoval Ben s plnou pusou.

„On řekl, že jsem tlustá!“ obviňovala jsem Bena a ukazovala na něj prstem.

„Koleovala sis!“

Juli se zvedla z houpačky. „To mě vůbec nezajímá,“ popadla mě za ruku. „Teď půjdeš hezky se mnou, mladá dámo.“

„Oh, oh, teď dostane co proto,“ zakřenil se Michel. „Pošleš Lenu na hanbu?“

Juli ho ignorovala a zatahla mě ze střešní terasy zpátky do bytu.

Vytrhla jsem se jí. „Kde jsou moje šaty?“

„Nejdřív se uklidni. Co to s tebou je?“

„Jsem úplně klidná,“ řvala jsem. „Moje šaty! Kde jsou?“

Povzdechla si a zavedla mě do Michelova pokoje, otevřela skříň a vytáhla mé pečlivě uložené svatební šaty. Svlékla jsem si džíny a tričko, vytáhla šaty z obalu a přetáhla si je přes hlavu. Jenže jsem se do těch všech vrstev zamotala. Uvízla jsem a nemohla jsem se ani pohnout. Šaty se nějak zúžily, protože jsem je nemohla přetáhnout přes hlavu.

„Nevejdu se do nich,“ vzlykala jsem. „Fakt se do nich nevejdu!“

„Zvedni ruce,“ slyšela jsem Juli.

Poslechla jsem. Piplala se s šaty, tahala tam a zpět, až mi konečně uvolnila hlavu. Pak srovnala všechny vrstvy a podařilo se jí najít zip. Už jsem si představovala ten nejčernější scénář: „*Nedá se nic dělat. Budeš se muset zeptat Reinera Calmuda, jestli ti může něco půjčit,*“ a zavřela jsem oči. To by byl skutečně vrchol všech dosavadních problémů. Nevěsta hodně přibrala, takže se nevešla do svatebních šatů a musela si rychle nechat ušít cirkusový stan. Gratulujeme.

„Neboj, jsou ti,“ uklidňovala mě Juli.

„Už jsi zapnula zip?“ Neodvažovala jsem se otevřít oči.

„Samozřejmě, ty trubko. Jen se na sebe podívej.“

Znovu jsem poslechla. Ze zrcadla se na mě dívala bláznivá ženská ve svatebních šatech. Vlasy měla rozcuchané a v obličejí byla celá rudá. Z jejích očí číselo šílenství. Vedle té bláznivé ženské stála Juli. Tvářila se ublíženě. Sakra. Jak to, že se ze mě stala taková blbá kráva? Padla jsem jí kolem krku a přitiskla se k ní. „Promiň, Juli!“

„Nic se neděje. Jsem přece tvoje svědkyně, jsem tu od toho, abych snášela tvoje výlevy.“ Vyprostila se z mého objetí a láskyplně mi upravila rozcuchané vlasy.

„Jen se na mě podívej,“ vyzvala jsem ji a ukázala na svůj zjev v zrcadle. „Vypadám, jako kdybych neměla všech pět pohromadě.“

„To taky nemáš.“

Bezděčně jsem se zahihňala. „Hlavně že se vejdu do těch šatů.“

„Aby taky ne. Ben je blbec, vždyť ho znáš. Nakousla jsi téma svatby, Maren ho s tím teď bude otravovat, takže se s ní bude muset rychle rozejít. A taky je jasné, že má dneska se sexem utrum. Chtěl ti to jen vrátit.“

Znovu jsem se zkontrolovala v zrcadle. Tlustě jsem opravdu nevypadala. Otočila jsem se a zkoumala záda. Hm. Zezadu jsem vypadala docela úhledně... Nebyla jsem zrovna... Ale to je jedno, šaty mi byly a ani jsem nemusela zadržovat dech.

Stála jsem tam týden před svatbou ve svatebních šatech. Byly nádherné. Člověk by mě mohl hned považovat za princeznu. Ale byla jsem jí doopravdy?

„Juli?“

„Hm?“

„Je to normální, že se člověk pořádně netěší na vlastní svatbu?“

„Jak to myslíš?“

„No vlastně ani nevím. To vybrané honosné jídlo, obřad v největším hamburském kostele. Připadám si, jako bych najednou hrála v bundeslize. A přitom patřím jen na okresní ligu.“

Chvilí mlčela. „Jsi jen prostě nervózní,“ řekla nakonec. „Ani není divu, že ti ujíždí nervy, při všech těch starostech. Navíc ve svůj svatební den oslavíš i třicáté narozeniny, a z těch jsou všechny holky trochu mimo. Hlavně že se máte rádi, na tom přece záleží, ne?“

Zamyšleně jsem se zadívala na svůj zasnubní prsten. Najednou se mě zmocnil takový divný pocit, takový neurčitý, nedal se přesně popsat. „Máš pravdu,“ uzavřela jsem.

„No vidíš. A ještě něco: Ty nehraješ žádnou okresní ligu, jasné? Ty, Leno Kleinová, patříš do národního manšaftu. Zapamatuj si to! Tak a teď vypnout hrud' a hlavu vzhůru,“ přikázala Juli, zatímco mi rovnala ramena a zvedala bradu nahoru. „Jen se usměj. Jak by to vypadalo, kdyby se nevěsta hroutila a byla smutná?“

„Příště si vezmu tebe,“ odpověděla jsem a vlepila jí pořádnou pusou.

Juli mi pomohla svléknout svatební šaty a uložit je zpátky do obalu. „Uvidíme se v pondělí, šatičky moje,“ řekla jsem na rozloučenou, než jsem zavřela skříň.

Vrátily jsme se zpátky na terasu. Ben a Maren naštěstí zmizeli. Slunce mezitím zapadlo a pár pouličních lamp začalo poblikávat. Juli s Michelelem se schoulili v houpací a já se v polosedě uvelebila do starého křesla, ve kterém předtím seděl Ben. Moc jsme toho nenamluvili, dali jsme si ještě jedno pivo a dívali se na hvězdnou oblohu. V dáli někdo cvičil na saxofon. Hořkosladké tóny *Moon River*, plné touhy, doznívaly letní noci až k nám. Moje napětí pomalu opadávalo, byla jsem klidná a vyrovnaná jak už dlouho ne.

2.

Hells bells, they're taking you down
Hells bells, they're dragging you down
Hells bells, gonna split the night
Hells bells, there's no way to fight
AC/DC, Hells Bells

Následujícího dne mě probudily sluneční paprsky, které se prodíraly skulinami mezi závěsy a šimraly mě na nose. Byla jsem ještě ospalá, tak jsem se chtěla přitulit k Simonovi, ale jeho strana postele byla prázdná. Asi přišel hodně pozdě a nechtěl mě budit, tak si ustlal v pokoji pro hosty, jak to dělal v poslední době často. Podívala jsem se na budík a zjistila, že na sobotu je ještě moc brzo. Měla jsem ale hodně práce, a tak jsem vstala, dala si rychlou sprchu a bosa po špičkách sešla dolů, abych Simona nevzbudila.

Před dvěma lety jsem se nastěhovala do Simonova malého domku ve Volksdorfu. Vypadalo to tu přesně podle mých představ – všechno bylo přehledné, urovnané a čisté. Všichni se domnívali, že jsem posedlá pořádkem a čistotou, ale podle mě je svět a život dost chaotický, takže mít chaos doma mezi čtyřmi zdmi bych už nestrpěla. V kuchyni jsem si udělala v Simonově super moderním kávovaru – jeho miláčkovi – kávu s mlékem. Trvalo mi čtyři týdny, než jsem se ho naučila používat, a upřímně řečeno mi ještě pořád naháněl strach – jednou se mi totiž stal takový incident s mléčnou pěnou, o kterém bych raději pomlčela. S šálkem v ruce jsem prošla obývacím pokojem a vyšla ven na terasu. Zhluboka jsem se nadechla ranního letního vzduchu a nastavila tvář slunečním paprskům. Ptáčci si vesele cvrlikali, obloha byla blankytně modrá a mně bylo nádherně. Pohodlně jsem se usadila na jedno z lehátek z týkového dřeva a usrkávala kávu.

Vědomí, že ani ne za týden budeme se Simonem svoji a stvrdíme tak naši lásku, mi vykouzlilo úsměv na tváři a nevědomky

jsem si začala pobrukovat svatební pochod. Byli jsme pro sebe jako stvoření. Měli jsme ideální vztah – než začal ten zpropadený projekt, na kterém Simon pracoval ve dne v noci. Od té doby prostě něco neklapalo a já měla pocit, že se mu nedokážu ničím zavděčit. Přitom mi bylo jasné, že i jemu občas ujedou nervy. Ale přece to tahle nepůjde dál. Nejprve se vezmeme. Vtom mi najednou zazvonil mobil. Mrkla jsem rychle na displej a obrátila oči v sloup. Máma. V poslední době mi volala snad denně, aby se zeptala na stav svatebních příprav, a pokaždé ji napadlo něco nového, na co bych si měla dávat pozor. Dneska si třeba vzpomněla na to, že strýček Theo je alergický na jahody a já se musím postarat o to, aby v jeho menu nebyly jahody, jinak by „se nafoukl jako bublina a zadusil se vlastním jazykem“.

Ujistila jsem ji, že to nebude problém a že jeho dezert bude bez jahod. Po pěti minutách se mi konečně podařilo hovor ukončit. S povzdechem jsem se zvedla z lehátka a dala se do díla. Na dubové podlaze v obývacím pokoji jsem rozložila ohromný list papíru, na který jsem namalovala stoly tak, jak budou rozestaveny během hostiny. S pomocí připínáčků, které znázorňovaly hosty, jsem se zase začala zabírat otravným zasedacím pořádkem. Sice jsem ho už odfajfkovala jako hotový, ale jistě nepříznivé okolnosti vyžadovaly, abych začala od začátku – tetička Hiltrud se totiž rozešla se strýčkem Heinzem. Takže jsme je nemohli posadit k jednomu stolu, prostě to nešlo, navíc strýček Heinz přijde na svatbu se svou novou přítelkyní Gerdou. Všechny stoly byly plné, volno bylo jen u stolu novomanželů. Ale tetička Hiltrud u našeho stolu? Novomanželé, svědci a tetička Hiltrud? Bylo mi jí skutečně líto, protože tam byla tak sama. Cítila jsem se jako jeden z hostinských, kteří odbyli Marii s Josefem. „*Ne, máme plno. Tady nemůžete zůstat.*“ Přemýšlela jsem, jestli místo, kde se bude konat hostina, má i nějakou stáj, když jsem zaslechla klíč ve dveřích. Překvapeně jsem zvedla hlavu. Copak Simon v noci vůbec nepřišel domů? Vešel do obývacího pokoje, oblečení měl celé pomačkané a vypadal přetaženě.

„Ahoj, zlato, vypadáš příšerně! To jsi pracoval celou noc?“ pozdravila jsem ho. „Chudáčku! Mám ti udělat kávu?“

„Ne, to je dobré.“

„Určitě? Tak jo. Podívej, zrovna sedím nad zasedacím pořádkem,“ řekla jsem a ukázala na připínáček teta Hiltrud, který se zrovna nacházel na DJ pultu. „Vadilo by ti hodně, kdyby teta Hiltrud seděla u našeho stolu? Víím, že to není ideální, ale...“ Nepřenesla bych přes srdce, kdybych nechala tetičku Hiltrud sedět samotnou u djovského pultu, a hned jsem její připínáček dala pryč.

„Musím ti něco říct,“ přerušil mě Simon. „Jde o naši svatbu.“

Vypadal naprosto zničeně. Panebože, snad ne další problém. Když několik vteřin nebyl schopen slova, stál pořád ve dveřích a nervózně si třel ruce, začala jsem panikařit. *Prosím*, už žádný další problém!

„Tak mluv!“ naléhala jsem na něj.

„Kdybych jen věděl, jak ti to mám říct!“ Zhluboka se nadechl.

„Tak dobře. Zamiloval jsem se.“

Uff, ten mě ale vyděsil. Je zamilovaný! Ten je ale sladký! „Ale to je přece jasné, ty můj poklade, proto se taky bereme.“

Simon přistoupit až ke mně a tvářil se, jako by někdo umřel. „Já ale nemluvím o tobě, Leno. Moc mě to mrzí.“

Slyšela jsem, co říká, ale nerozuměla jsem mu, to, co říkal, vůbec nedávalo smysl. „Cože? Jak... Jak to myslíš?“

„Miluju jinou ženu. Jmenuje se Cordula. Pracujeme spolu v kanceláři.“

Snažila jsem se z jeho výrazu vyčíst, jestli to byl jen blbý vtip. Po chvíli jsem se snažila promluvit, ale byl to spíš jen takový chrapot. Odkáslala jsem si. „To si ze mě děláš srandu.“ Moje srdce bilo jako splašené, zároveň jsem cítila, že váží snad tunu.

Simon si sedl na zem vedle mě. „Ne, Leno,“ vztáhl ke mně ruku, jako by se mě chtěl dotknout, ale hned ji vrátil.

„Ten projekt,“ koktala jsem. „Žádný projekt není. To *ona* je ten projekt.“

Simon přikývl. „Nemůžu si tě vzít. Promiň mi to.“

Zírala jsem ven do zahrady. Dveře na terasu byly otevřené, lehký letní větřík vál dovnitř a nadouval bílé závěsy. Byl krásný den. Zavřela jsem oči. „Jak dlouho?“

„Asi šest měsíců,“ odpověděl téměř neslyšitelně. „Dlouho jsem se tomu bránil, věř mi, ale nešlo to jinak.“

Jeho slova byla jak rána palicí. „Co je zač,“ zeptala jsem se. Překvapilo mě, že jsem zůstala tak klidná. Zdálo se mi, jako bych celou scénu pozorovala zpovzdálí, jako kdyby se mě to celé netýkalo.

Simon si povzdechl. „Nedělej nám to ještě těžší, než to je.“

„Chci to vědět. Jaká je?“

„Je úplně jiná než ty.“

„V čem?“

„No, je sebevědomá a plná energie. Přesně ví, co chce. Ty jsi taková... pohodlná.“

Seděla jsem jako opářená, připínáček znázorňující tetu Hiltrud v ruce, a nebyla jsem schopna slova, nedokázala jsem nijak reagovat ani myslet. „Vypadni, Simone,“ řekla jsem potichu.

Odkašlal si. „Vlastně je to můj dům, takže...“ Nechal nedokončenou větu viset ve vzduchu.

Nevěřicně jsem se na něj dívala. „To snad nemyslíš vážně, že ne?“

„Tak dobře. Nespěchej. Nemusíš se hned teď vystěhovat.“

Simon vstal. „No, myslím, že tě raději nechám samotnou. Asi jsem ti to měl říct dřív, ale prostě jsem nemohl. Je mi to opravdu líto.“

„Jo, to už jsi říkal.“

Zamával mi na rozloučenou, otočil se a zmizel ve dveřích.

Nevím, jak dlouho jsem tam jen prostě seděla a civěla z okna ven, šokovaná, aniž bych si to uvědomovala.

Najednou jsem ucítila ostrou bolest. Vrazila jsem si připínáček s tetou Hiltrud hluboko do prstu. Fascinovaně jsem pozorovala, jak ho vytahuji ven. Z místa vpichu začaly vytékat kapky krve. Vůbec jsem na to nereagovala, nechala jsem je prostě stéct z prstu na dlaň. V tom okamžiku jsem se probrala a pochopila, co mi Simon právě řekl. „*Zamiloval jsem se. Nemůžu si tě vzít. Jsi spíš taková... pohodlná.*“

Pohodlná. Začal se mi zvedat žaludek. Vstala jsem, kopla jsem do zasedacího pořádku s připínáčky a pořádně jsem nakopla svačební pořadač, který ležel vedle mě na zemi. Pohodlná! V kuchyni jsem vzala lahev nejjemnějšího italského lanýžového oleje a nalila ho do nádrže na vodu a zásobníku na mléko. V menu kávovaru jsem

zvolila dvojité cappuccino a přihlížela jsem, jak kávovar za sykotu připravoval olejino. Hotový „nápoj“ jsem vylila na bílý kožený gauč a omáchala jsem v něm naši zásadní fotografii. Pohodlná! Kdyby tady ten parchant teď byl, tak bych ho nejspíš zabila!

Pak jsem prostě už musela ven, vypadnout odtamtud pryč. Zavolala jsem si taxi a šla do ložnice, nedbale jsem si zabalila oblečení ze skříně a narvala ho do dvou kufrů. V koupelně mi nedopatřením spadla na zem Simonova nechutně drahá voda po holení, nemohla jsem tomu zabránit. Konečně jsem dotáhla svých pět švestek před domovní dveře, otevřela dveře čekajícího taxíku a svezla se na zadní sedadlo. Pak mě ještě něco napadlo a znovu jsem vystoupila. „Malý moment, hned jsem zpátky,“ řekla jsem taxikáři, který zrovna dával moje věci do kufru. Běžela jsem do garáže, sebrala ze Simonovy bedny s náradím kladivo a šla do zahrady. Tam stál Klaus-Dieter, keramický trpaslík, kterého mi Simon věnoval, když jsem se nastěhovala, a který se na mě usmíval.

„Co tak blbě koukáš?“ Napřáhla jsem se a vší silou udeřila do toho jeho jízlivého úšklebku. *Pohodlná!* Klaus-Dieter se rozlítl na tisíc kousků. Dál jsem mlátila do střepů a křičela: „Ty odporný, ohavný, hnusný parchante! Parchante! PARCHANTE!“ Až jsem už nemohla a odhodila kladivo stranou. Ještě chvíli jsem pozorovala Klaus-Dieterovy ostatky, popřála jsem mu šťastnou cestu do trpasličího nebe a zcela vyčerpaná jsem nasedla do taxíku.

„Copak, špatnej den?“ zeptal se mě taxikář se silným hamburským přízvukem.

„Ani ne.“

„Kam to bude, mladá dámo?“ zeptal se mě. Dobrá otázka. Kam vlastně? Nadiktovala jsem mu první adresu, která mě napadla. „Do CarlsenstraÙe, prosím.“ Taxík se zaskřípáním pneumatik vyrazil a začal mě velmi rychle vzdalovat od mého dosavadního domova, životního plánu a budoucnosti. Unaveně jsem si opřela hlavu a zírala jsem na nahnědo přebarvený strop vozu. Smrděl po cigaretách a zvracích.

Taxikář mě pozoroval ve zpětném zrcátku, zatímco jel hamburskými ulicemi, jak kdyby mě ukradl. Byl stejně ušmudlaný

jako jeho auto. Dlouhé, mastné vlasy měl vzadu svázané do culíku. Jeho paže byly celé potetované, na prstu měl prsten s lebkou a na sobě ošuntělé tričko hamburského fotbalového klubu St. Pauli. „Seš našťvaná na svýho starýho, co?“ Pořád si mě ještě zkoumavě prohlížel. Copak nemohl prostě jen koukat na cestu?

„Hm,“ vydala jsem ze sebe v naději, že mě nechá konečně na pokoji, když budu protivná.

„Dalas mu kopačky, co?“

„Když už to musíte vědět, tak *on mě* vyměnil za jinou, a kvůli tomu se teď stěhuju. A vlastně jsme se měli za šest dní brát. Stačí?“

„Tak to je teda pěkně blbý, co? Klidně mi můžeš tykat. Já sem Knut.“

„Hm.“

Nastala krátká pauza, protože si Knut vytahoval z krabičky cigaretu a zapálil si. I během této činnosti sotva věnoval pozornost silnici a auto se začalo nebezpečně kymáčet. Pevně jsem se chytla madla u dveří.

„Nebude ti vadit, když si zapálím?“ zeptal se mě poté, co si už dvakrát potáhl. Než jsem stačila odpovědět, dodal: „Hele, láska a ty věci kolem, prostě tě nesmí nikdy vodrovnat,“ pootočil se ke mně a divoce máchal cigaretou do vzduchu. Odpadl z ní velký kousek popelu. „To by ses brzo voddělala!“

„Díky za dobrou radu,“ řekla jsem a stáhla jsem demonstračně okýnko.

„Není za co,“ odvětil. „Fakt by ses voddělala!“

„Jo, je mi to jasné!“

„Fajn,“ dodal Knut a projel na červenou. „Tak já nám pustím nějakou muziku.“ Natáhl se přes sedadlo spolujezdce, přehraboval se v přihrádce, přičemž se vůz prudce vychýlil vpravo a krátce drhnul o obrubník. Několik chodců vyděšeně uskočilo stranou. Díkybohu našel Knut rychle, co hledal. Vykramařil nějakou kazetu a strčil ji do přehrávače. „Tak krásko, to je jen a jen pro tebe,“ oznámil mi, když zmáčknul play.

„Jestli začnou hrát *You'll never walk alone*, vystoupím,“ pomyslela jsem si zoufale.

Knut otočil hlasitost na maximum a z reprobeden okamžitě zazněly první údery zvonů z *Bells* od AC/DC. Do kytarového intra zpíval dýdýdý a lehce pokyvoval hlavou do rytmu. Když se pak písnička rozjela, začal hlavou divoce mlátit. Raději jsem se nedívala, přísahala bych totiž, že přitom zavřel oči.

„I'm gonna get ya, Satan get ya, Hells Bells!“ křičel Knut z plna hrdla na odpovídajících místech, zatímco kýval hlavou, a zároveň sáhl po další cigaretě.

„Panebože,“ pomyslela jsem si. „Někdo tam nahoře má očividně zvrácený smysl pro humor.“ Po půlhodině ohlušující a pronikavé hudby AC/DC jsme zastavili před bytem. Oddychla jsem si, že jsem tu jízdu přežila a že už konečně můžu vylézt z toho zakouřeného taxíku. Hodila jsem Knutovi pár bankovek, otevřela, ještě než zastavil, a vyskočila ven.

Knut, pekelný taxikář, postavil moje kufry na chodník. „To bude v pohodě.“ Vážně se na mě podíval.

„Díky, Knute.“ Přiměla jsem se k úsměvu. „Já jsem mimochodem Lena.“ Nějak jsem měla pocit, že musím odčinit svou nepřátelskost. Vždyť chtěl být jen milý.

Knut vytáhl z kapsy zmačkanou navštívenku, kterou si zřejmě někde sám vytiskl. „Tumáš,“ řekl. „Moje vizitka. Zavolej mi, až zas budeš někdy potřebovat taxi.“

Vzala jsem si ji a na rozloučenou jsem mu podala ruku. Stiskl ji a málem mi rozlámal prsty. „Měj se, Knute. Byla to opravdu velmi zajímavá jízda.“

„Čau, Leno. A nezapomeň, nenech se...“

„...nenech se vodrovnat. Je mi to jasné.“

Dotáhla jsem mizerný zbytek svého života nahoru a zazvonila. Krátce nato mi Juli otevřela. „Leno!“ zvolala a vážně se podívala nejprve na mě a pak na mé kufry. „Co se stalo?“

Když jsem zpozorovala starost v jejích očích, přemohlo mě najednou celé mé neštěstí. Padla jsem jí kolem krku a okamžitě mi vytryskly slzy, jako kdyby někdo otevřel stavidla. „Žádná svatba nebude,“ vzlykala jsem, „Simon... projekt... pohodlná.“

„Co se stalo?“ zaslechla jsem Michelův hlas.

Juli mě vtáhla do bytu a dovedla do kuchyně, kde mě posadila na židli. Skučela jsem jak pomínutá. Všechno mě bolelo, hlava, břicho, především však srdce. Juli mě utěšovala, poplácávala mě po zádech a hladila po vlasech. Když mi slzy konečně vyschly, uvolnila jsem se z jejího objetí.

„Tak už nám konečně řekni, co se stalo,“ vyzval mě Michel.

„Žádná svatba nebude. Simon má... jinou.“ Hned jsem zase měla slzy v očích. Vytáhla jsem si z kapsy kapesník a pořádně jsem se vysmrkala.

„No to snad ne!“ vykřikla Juli a dala si ruku přes pusu. „Nemůžu tomu uvěřit! Sakra, Leno, to je hrůza!“

Podrobně a za stálého vzlykání jsem jim oběma vyličila scény, které se předtím odehrály mezi mnou a Simonem. „Ježíši, musím všechny obvolat a zrušit svatbu,“ uvědomila jsem si najednou. „Faráře, paní Lennartovou, všechny hosty, tetu Hiltrud! To nezvládnou!“

„Teď nikomu volat nemusíš,“ prohlásila Juli rozhodně.

Celá situace se mi pořád zdála neskutečná. „Co teď budu dělat?“

„Chceš si na chvíli lehnout?“ zeptal se Michel.

„Ne, prostě ne!“ Juli se zvedla a vrátila se ozbrojená lahví whisky a dvěma lahvemi koly, které s hlasitým bouchnutím postavila před nás na stůl. „Vím, že je to hrozné klišé, ale to je jedno. Prostě se teď ožereme. Do němoty.“

„Fuj, whisky?“ ohrnovala jsem nos.

Michel energicky přikývl. „A co jiného?“

„Tak nám nalij. Mně je teď vlastně všechno jedno.“ Unaveně jsem se podívala z okna. „Budete muset pořádně umýt okna. Jsou nechutně špinavá.“

Juli s Michelelem si vyměnili pohledy, ale nic neřekli. Následující tři hodiny vypadaly následovně:

Já: „To nemůže být pravda, to prostě nemůže být pravda.“

Juli: „Ach jo, Leno, ty ses fakt dostala do velkéjch sraček.“

Michel: „Ten blbej hajzl, pověším ho nějak za ty jeho koule! Na radnici!“

Juli: „Je to fakt velká sračka.“

Já: „To se neříká nahlas, jedna velká obrovská sračka to je.“

Michel: „Za ty jeho koule ho pověším na, no nahoru na, ehm...“

Juli: „Na radniční věž!“

Já: „Tak a teď fakt vážně, je to hrozně velké hajzl!“

Michel se nějak dopotácel do postele. Juli usnula u kuchyňského stolu a nebylo možné ji probudit. Já jsem dovrávorala do pokoje pro hosty, padla na gauč a okamžitě jsem upadla do hlubokého kómatu.

Probudila jsem se, když mi někdo položil ruku na rameno a zvolal: „Hej!“

Posadila jsem se, čehož jsem okamžitě zalitovala. Hlava se mi točila, jako kdyby mě do ní někdo uhodil kladivem. „Co je?“ zeptala jsem se a rozhlédla se kolem sebe zamhouřenýma očima. Konečně jsem vzala na vědomí Benovu tmavohnědou kšticí.

„Leno, co tady děláš? Bože, vždyť z tebe táhne jak ze sudu, to snad není pravda!“

„Dej mi pokoj!“ zamumlala jsem a chtěla jsem si zase lehnout, když Ben řekl: „Vypadni z mé postele, ty protivko jedna! Mám za sebou náročnou službu a chci se pořádně vyspat. A pokud možno ne s tebou.“

Aha. Zjevně jsem neležela na gauči v pokoji pro hosty, ale v Benově posteli. „Promiň,“ zamumlala jsem, okamžitě se mi vybavilo, co se včera stalo. A bylo mi, jako kdyby mi někdo rozcupoval srdce na kousíčky.

„Co se stalo?“ zeptal se Ben.

Lehla jsem si zpátky do postele. „Simon se zamiloval. Do...“ musela jsem se nadechnout, „do jiný. Nechal mě! Nechal mě stát před oltářem!“ Stavidla se zase povolila a vytryskly mi slzy.

„A sakra.“ Ben si sedl na okraj postele.

„A já jsem zavraždila Klaus-Dietera!“ štkala jsem. „Brutálně!“

„Hm, tak to je... tragédie,“ mínil Ben, který vůbec neměl po-
nětí, o čem mluvím. „Ale nedělej si starosti, kdybys potřebovala alibi, můžeš se mnou počítat.“ Snažila jsem se zvednout a přejít do pokoje pro hosty, ale Ben mě nenechal. „To je dobré. Vyspím se na gauči. Chceš něco? Jednu nebo rovnou dvě flašky kořalky?“

„Hmm,“ vypadlo ze mě.

Ben vstal a odešel z pokoje. A já se zase poddala svému neštěstí.

Probudila jsem se kolem jedenácté. Hlavu jsem měla jako střep a bolelo mě srdce. Okamžitě se mi vybavily události předešlého dne. Hlavou se mi neustále honily ty samé myšlenky: ‚Opustil mě. Zamiloval se do jiné. Nemiluje mě. Zůstala jsem sama.‘ Už se mi nechtělo dál spát, tak jsem vstala. Šla jsem do kuchyně a čekala, že tam najdu Juli, jak spí u stolu, ale její místo bylo prázdné. Opřela jsem se o starý příborník, který Ben zdědil po babičce a sám opravil, a rozhlédla se. Proboha, takový bordel. Jednoduše jsem se rozhodla, že se rozptýlím smysluplnou činností a že tu uklidím. Když jsem vyhazovala staré noviny do koše, našla jsem malý, rukou psaný lístek. Ze zvědavosti jsem na něj mrkla.

Bene, ty můj tygře, nechtěla jsem tě budit. Zavolej mi. ILY. Pusu, tvoje kočička.

‚Tygr a kočička,‘ ušklíbla jsem se znechuceně. A hned mi vystal na mysli Simon se svojí milovanou, sebevědomou Cordulou. Jestli pak s ním taky takhle mluví? Třeba stál o něco takového a nikdy mi to neřekl? Chtěla jsem ten vzkaz s odporem zmačkat, když jeho příjemce akorát vešel do kuchyně. Měl na sobě dlouhé kalhoty na jogging, univerzitní tričko a sportovní boty. Vlasy i obličej měl zpocené. Nejspíš si byl zaběhat. Pan aktivní, a to spal asi jen tři hodiny.

Ben se na mě usmál. ‚Copak, lačná po dalším doušku?‘ Došel k lednici, vyndal jablečný džus, čichl k němu a napil se přímo z krabice.

‚To je hnus!‘ vztekala jsem se. ‚Další, kdo se napije, bude mít v džusu tvoje sliny.‘

‚Tvoje sliny,‘ napodobil mě Ben a znovu se napil.

‚Měl jsi v úmyslu zavolat svojí kočičce, tygře?‘

Nechápavě se na mě podíval. ‚Cože?‘

Podala jsem mu vzkaz.

Zběžně ho přelétl. ‚Aha, helemese. Nejdřív ležíš opilá v mojí posteli a pak ještě čmucháš v mém osobním životě. Ty mě špehuješ?‘

„V tvou postel jsem usnula omylem! A ten vzkaz ležel mezi starými novinami tady v kuchyni. Jen si nic nenamlouvej! Já jsem přeci šťastně za...“ Uprostřed věty jsem se zarazila. Byla jsem vlastně pěkně v háji!

Ben nadzdvihl obočí. „Když už je to téma venku, chápu to dobře, že ti ten tvůj právník dal košem?“

Místo odpovědi jsem se otočila a vylila vodu do dřezu.

„To je přece super, teď jsme oba single. Můžeme celé noci vyseďávat po barech a strip klubech, balit holky a hrát poker.“

Otočila jsem se k němu. „Ty jseš ale fakt idiot!“ Je to ten nejmeně taktní a citlivý člověk na světě.

„Ježíš, to byl jen vtip. Kde jsi nechala svůj smysl pro humor?“

„Nech mě chvíli přemýšlet. Ah, už vím, nechal mě stát před oltářem, stejně jako můj ženich.“

Ben se ušklíbl. „Vidíš, to *bylo* vtipné.“

„Hmm,“ zabručela jsem.

V té chvíli se objevila ve dveřích Juli. „Vodu! Aspirin!“ zvolala dramaticky a držela se za hlavu. „Bene, jsi přece doktor, tak něco dělej!“ Žuchla na židli jako pytel kytu.

„Včera jsem tě dotáhl do postele a to bylo a je mé poslední přispění k vaší chlastačce,“ oznámil Ben nekompromisně.

„Jak to? Ještě jsi taky přispěl tou whisky,“ zazněl ode dveří Michelův hlas. V obličeji byl pěkně zelený.

„Jakou whisky?“ Benův pohled sklouznul na prázdnou lahev, která ještě pořád stála na stole. „Vy jste vychlastali moji pětadvacetiletou ardmorovku?“ Vzal prázdnou lahev do ruky. „To si děláte srandu?! Vždyť stála sto padesát liber!“

Rozhostilo se naprosté ticho.

„Vždyť jsi říkal, že je pro akutní případy,“ prohlásil nakonec Michel. „A my jsme včera měli akutní případ. Lenu...“

„Pro *zvláštní příležitosti*, jsem říkal!“ přerušil ho hrubě Ben. „A myslel jsem tím zvláštní příležitosti v *mém* životě!“ Na prstech vyjmenoval: „Povýšení, výhra v loterii, svatba, narození, úmrtí.“

„Čí svatba? Tvoje?“ zeptala jsem se pohrdavě. „Pochybuju, že na světě existuje někdo, kdo by byl tak blbý, aby si vzal zrovna tebe.“

Ben se otočil a pomalu popošel až ke mně. Zůstal stát těsně přede mnou. Oči mu jiskřily vztekem, když mě setřel: „Tak to máme oba zjevně ten samý problém, co?“

Trefa, to sedělo. Kousla jsem se do spodního rtu.

Ben zhluboka dýchal, pak se ode mě s trhnutím odvrátil a sedl si ke kuchyňskému stolu k Juli a Michelovi, kteří zrovna debatovali o tom, co bude k snídani.

Rozhodla jsem se, že konečně vyzkouším gauč v pokoji pro hosty, protože jsem měla zlé tušení, že bude na dlouhou dobu mým útočištěm. Schovala jsem se v pokoji a zahrabala se pod deku. Bylo mi, jako bych za sebou měla boxerský zápas s Vladimírem Kličkem. A bylo mi jasné (jak by to také mohlo dopadnout jinak), že jsem prohrála. Byla jsem úplně K.O.

3.

*It's a cruel cruel world to face on your own
A heavy cross to carry along
The lights are on but everyone's gone
And it's cruel
Gossip, Heavy cross*

„... a tak bych ze srdce rád poděkoval všem našim partnerům, společníkům a samozřejmě také všem našim spolupracovníkům za velmi dobrou spolupráci...“

Děkovná řeč trvala už přes dvacet minut. Dvacet nekončících minut, během kterých dr. dr. Bruno Auerbach, vedoucí německé pobočky mého chlebodárcce, americké právnické společnosti Piper Umberland Page Smith LLP, líčil každyčkový detail svého života. U příležitosti jeho včerejších šedesátých narozenin uspořádala kancelář posezení pro všech dvě stě zaměstnanců. Držela jsem pevně svou skleničku sektu, ve které se líně převalovaly bublinky, a v duchu si říkala: ‚Vraťte mi zpátky těch dvacet minut života!‘

„... a naše loď proplovává těžkými časy a neklidnými vodami...“

„*Těžkými časy a neklidnými vodami*“ – komu to tady vykládá. Včerejší neděli jsem strávila obvoláváním všech příbuzných a přátel, abych zrušila svatbu (máma do telefonu dokonce brečela víc než já).

Zbytek dne jsem štkala na gauči pro hosty v Michelově bytě. Jen s vypětím všech sil jsem se dnes dovlekla do kanceláře. Potřebovala jsem nějaké rozptýlení a doufala jsem, že mě práce přivede na jiné myšlenky. Během dvou hodin se v kanceláři rozneslo, že jsem zůstala stát před oltářem. Něco takového ani nešlo utajit. Horší než to, že na mě všichni koukali, byl předstíraný soucit kolegů, s kterými jsem neměla vůbec nic společného. Ani už nevím, kolikrát jsem dnes zaslechla větu „Hrozně mě to *mrzí*,“ zatímco z tváří jim šlo vyčíst: ‚To je ale výborná